

Davidin 51 Psalmi, Lutherukselta selitetty.

Tätä Psalmia olen minä selittämään ruvennut siitä syystä, että se merkittävästi neuvoo oikiasta parannuksesta ja uskosta. Ja vaikka minun tulee tunnistaa, ei vielä käsittäneeni sitä korkiaa Henkeä, kuin tässä Psalmissa puhuu, niin me kuitenkin tahdomme ottaa Psalmin tutkiaksemme, saadaksemme siitä tilan jotain oppimaan, ja tullaksemme vähäkään tarkemmin käsittämään sitä suurta hengellistä tavarata, kuin tässä löytyy.

Sen tähden minä teidän kanssanne rupian mielelläni tässä opetuslapseksi, ja tahdomme yhdessä tätä lueskella ja opetella odottain, mitä Pyhä Henki meissä tahtoo sen alla vaikuttaa, niin me sitten kiitoksella otamme sen hyvän vastahan kuin Hän meille armostaan antaa ja lahjoittaa.

Nyt on tämän Psalmin neuvo ja oppi meille kaikille hyvin tarpeellinen ja hyödyllinen tietää. Sillä tässä Psalmissa on kirjoitettu juuri kristinopin pääkappaleista, nimittäin oikeasta parannuksesta, synnistä, armosta, kristillisestä vanhurskaudesta ja oikiasta Jumalan palveluksesta, jonka me olemme velkapäät osoittamaan Jumalalle.

Nämät ovat kalliit ja korkiat asiat, joita korkialla ja voimallisella hengellä pitää opetettaman, muutoin ei ne sydämeen pysty, eivätkä hedelmää kannan.

Tämä Psalmi löytyy myös suomalaisessa katekismuksessa, ja syystä kutsutaan Katumus-Psalmiksi; sillä tästä me oikiam katumuksen ja parannuksen luonnon opimme. Vaan lukemattomat ovat tätä Psalmia lukeneet, ja vieläkin lukevat ulkoakin, eivätkä kuitenkaan ymmärrä, mitä he tässä lukevat, joitten tunto pimitetty on, ja heidän sydämensä sovaistu suruttomuudelta, ulkokullaisuudelta, niin myös kuolleelta uskolta. Heissä täytetään Jesajan ennustus, joka sanoo: "Korvillanne pitää teidän kuuleman, ja ei ymmärtämän, ja nähden näkemän, ja ei äkkäämän" jne.

Mutta oikiaan parannukseen kuuluu kaksi kappaletta: Ensiksi, totinen synnin tunto; Toiseksi myös Armon tunto; se on: tässä tarvitaan totinen Jumalan pelko ja kauhistus synteimme suhteen, niin myös toiseksi oikia usko: että Jumala Kristuksen tähden tahtoo armahtaa kaikkia, jotka Hänen päällensä uskovat.

Nämät molemmat Parannuksen pääosat selitetään, ja kaikkein kauneimmalla tavalla ikään kuin maalataan silmäimme eteen juuri tässä Psalmissa.

Sillä me saamme kohta nähdä, kuinka Psalmin alussa Daavidi kipiästi vaikeroitsee synnin tunnon alla, eikä tiedä kuhunka hän omantunnon hädässä ja kauhistuksessa kääntäneen itsensä. Mutta lopulla Psalmia lohduttaa hän itsiänsä Jumalan hyvyydellä, armolla ja laupiudella, ja lupaa vielä muitakin ihmisiä neuvoa ja opettaa kääntymykseen, että hekin armon ja oikian Jumalan tunnon saisit.

Tämä psalmi puhuu myös synnin alkulähteestä ja juuresta, joka on tämä: että me olemme siinneet ja syntyneet synnissä. Daavidin oli omasta koettelemuksestansa tämän havainnut, jonka tähden hän myös sillä tavalla

synnin luonnon selittää, nimittäin, että se on kaikkein sisällisten ja ulkonaisten voimain turmelus siinä määrässä, ettei yksikään jäsen ihmisessä enää velvollisuuttansa niin täytä, kuin Paratiisissa ennen Aadamin lankeemusta; vaan että me olemme kaikki Jumalasta pois poikenneet, pahalta omaltatunnolta vaivatut, elämme ainoastaan vähän aikaa, monenlaisilta taudeilta ja vaivoilta rasitetut, ja joudumme viimein kuoleman omiksi. Niin kuin synnin seuraamus ja rangaistus jo alussa näillä sanoilla ilmoitettiin: "Hyvän ja pahan tiedon puusta älä syö; sillä jona päivänä sinä siitä syöt, pitää sinun kuoleamalla kuoleman." 1. Moos. kirja 2 luku, 17. v.

Mutta tämän asian: mistä synti ja sen myötä seuraava rangaistus alkunsa sai, me opimme ainoastaan Jumalan sanasta tietämään. Sillä vaikka pakanatkin ovat samassa surkeudessa ja viheliäisyydessä olleet vaipuneina; niin, koska ei heillä Jumalan sanaa ollut, he kuitenkin ei ymmärtäneet, mistä syystä ihmisen sukukunta niin monen vaivan ja kuoleman alaista on. He luulivat sen luonnon syyksi, että ihmisen kuoleman pitää, eivätkä arvanneet kuoleman olevan synnin rangaistuksen. Samaten ei heillä myöskään tietoa ollut, kusta kuitenkin synti ja kaikkalainen turmelus ihmisessä alkunsa saanut on.

Mutta me tahdomme nyt itse Psalmin tutkinnon eteemme ottaa, ja pyydämme Jumalaltamme siihen Hänen Pyhän Henkensä apua ja valistusta!

V.3.

"Jumala ole minulle armollinen Sinun hyvyytes tähden; pyyhi pois minun syntini Sinun suuren laupiutes tähden!"

Toisin ihmisen luonto Jumalasta ajattelee, sanoen itsellensä tällä tavalla: "En minä rohkene silmiänikään nostaa taivaaseen päin, sillä minä hämmästyin ja kauhistun Jumalan kasvoja; koska minä tiedän, sekä itseni syntisen olevan, ja myös Jumalan vihaavan syntiä. Kuinka siis minä Häntä lähestyä, tai rukoilla saatan?" — Tästä tulee sitten kova kamppaus ja sota. Sillä ihminen, joka synteinsä tähden hämmästyinyt on ja levottomalla tunnolla kulkee, ei kohta sellaisena rohkene Jumalata lähestyä; vaan taikka lykkää hän ylös sen siksi, että hän joskus vasta muka mahdolliseksi tulis, ja oman ansionsa turvissa taitais Jumalan tykö tulla, — taikka kurkistelee hän inhimillisen avun ja petollisen lohdutuksen perään, pyytäin ensin itse palkita syntejensä kaikenlaisella itsensä vaivaamisella, katumisella, pitkällä rukouksen muodoilla, ja muulla orjallisella Jumalan palvelemisella; ja tällä tavalla valmistettuansa ja mahdolliseksi muka tultuansa, aikoo hän vasta Jumalan eteen astua, sanoen: "Jumala, ole minulle armollinen!"

Kah! tämä ajatus on ihmisen luontoon peräti juurtunut ja on kuitenkin sanomattomasti vahingollinen ajatus: että nimittäin ihminen aina tahtoo näin rakentaa ja perustaa toivonsa oman ansion, jumalisuuden ja hurskauden päälle; ajatellen Jumalan lepytettävän meidän hyväin töittemme kautta. Mutta suoraan sanottu, on tämä hirmuinen Jumalan häväiseminen ja pilkkaaminen, koska ihminen omaan ansioonsa luottaa, eikä meidän rakkaan Herramme Jeesuksen Kristuksen ansioon. — Ja ilman sitä: jos emme tahtoisi Jumalan tykö ennen tulla, emmekä Häntä rukoilla, ennen kuin me ilman

kaikkia syntiä olisimme; niin emme ikinä tulisi tähän soveliaiksi, sillä että olemme synnissä syntyneet ja ainakin perisyntin turmeluksen kannamme povessamme, kaikkinaisen saastaisuuden kanssa, joka siitä lähteestä kuohuu.

Mutta tässä nyt oikia autuuden oppi Jumalan sanasta meille avuksi tulee, joka näin opettaa: että, koska ihmisen sydän on synnintunnon kautta särjetty, niin on jo yksi osa Jumalan sanasta, nimittäin laki, hänessä työnsä täyttänyt. Sillä laki juuri sitä varten uhkaa ja peljättää, että syntinen oppisi itsensä tuntemaan, ja lakkaisi pois suruttomuudesta, (jossa me luonnostamme elämme, ennen kuin Jumalan vihan tuntemaan tulemme). Kuitenkin pitää meidän tietämän, ettei meidän tule seisahtaa ainoastaan lain alle, joka synnintunnon vaikuttaa; vaan myöskin rientää Jumalan armoon ja laupiuteen, josta Evankeliumi opettaa. ja näin koko Pyhän Raamatun oppi oikein täytetään, jonka sisällepito tämä on: että Jumala nöyrille osoittaa armon ja laupiuden; mutta ainoastaan katumattomia ja uppiniskaisia syntisiä kohtaan on hirmuinen Jumala ja kuluttavainen tuli, niin kuin Hän laissansa uhkaa. Mutta ne toiset, jotka murheellista mieltä ja särjettyä sydäntä kantavat, ovat armon lapsia, joitten haavoja se hyvä paimen, kuin henkensä antoi lammastensa edestä, tahtoo sitoa ja parantaa. Sen tähden näitten ei suinkaan pidä oman sydämensä ajatuksia totteleman, jotka sanovat, ettei heidän synteinsä tähden sovi rukoilla, eikä enää armoa toivoakaan; Vaan sitä vastaan tulee heidän uskalluksella, iloisella sydämellä ja mielellä Daavidin kanssa huutaa: "Jumala, ole minulle armollinen!", sillä juuripa senkaltaisia vaivatuita sieluja Jumala mielellänsä kuulee, ja auttaa heitä armostansa. —

Niin katsos nyt, kuinka Daavidin tässä korkialla äänellä huutaa: "Jumala, ole minulle armollinen!", ja näin yhdistää ne, kuin muutoin itsessänsä ovat erotetut ja aivan toisenluontoiset, nimittäin Jumalan, (joka on Pyhä, Vanhurskas,) ja Itsensä, se on: saastaisen ja syntisen. Katso myös, kuinka hän sen korkian vuoren ylitse astuu, joka on Jumalan viha, kuin erottaa Jumalan ja Daavidin kauas toisistansa; Ja sen hän tekee sillä tavalla, että hän kuitenkin Jumalan laupiuteen uskaltaa, pakenee Jumalan tykö ja tarttuupi Häneen. Näin uskaltaminen Jumalan laupiuteen korottaa sen oikian, puhtaan Evankeliumin opin ylitse Jumalan lain. Tosin ei se ole vaikiata Jumalan Jumalaksi tunnustaa, eikä myös työläs uskoa Hänen armolliseksi niille, jotka mahdollisemmat ovat; mutta se on suuri konsti tunnustaa Hänen armolliseksi myös Minulle, ja niin oikein rukoilla. Sillä vaikka Evankeliumi tätä juuri opettaa ja terottaa meille, niin saamme kuitenkin koettelemuksesta havaita, kuinka työlästä se on uskoa ja todella käsittää. Sillä tämä armon sovittaminen meidän itse päällemme ei tahdo meissä menestyä, eikä kehottaa meitä rukoilemaan; vaan pikemmin epäuskomme estää meitä rukouksestakin, sillä me katsomme enemmän omaa mahdottomuuttamme kuin Jumalan laupeutta.

Sen tähden oppikaamme Daavidin esimerkistä sovittamaan armoa itse päällemme; sillä hän rukoilee näin: "Jumala, ole minulle armollinen!" — Ja kuitenkin tuntee ja tunnustaa hän olevansa suuren syntisen, niin kuin mekin, sanoen: "Katso, minä olen synnissä syntynyt; ja minun äitini on synnissä minun siittänyt." Näillä sanoilla tunnustaa hän itsensä vallan suureksi syntiseksi; ja yhtä hyvin huutaa hän: Jumala, ole minulle armollinen!

ja uskaltaa Jumalan laupiuteen. — Tämän suuren konstin pitäisi meidänkin oppiman: ettei antaa kaikenlaisten ajatusten omasta viheliäisyydestämme ja mahdottomuudestamme estää ja peljättää meitä pois uskon rukouksesta; vaan pikemmin kehottaa ja vaatia meitä armollisen Jumalan tykö huutamaan. Niin kuin me siitä sokiasta miehestä Jerikon tien varrella lukeneet olemme: "Ne jotka menivät ohitse, toruivat häntä vaikenemaan; mutta hän huusi sitä enemmän: Jeesus, Daavidin Poika, armahda minua." Luuk. 18, 39.-

Jotka näin tekevät, ne rukoilevat oikein. Mutta se ei tapahdu muutoin, kuin suuren hengellisen kilvoituksen kautta. Sillä minä olen omassa koettelemuksessani havainnut, kuinka oma mahdottomuuteni on usein estänyt minua rukoilemasta; kuitenkin olen minä Jumalan armon kautta nyt tullut siihen ymmärrykseen: etten minä enään säiky saatanasta joka minua vastaan sotii, vaan Pyhän Hengen armon ja avun kautta minä voitan ja ajan hänet takaisin juuri omalla aseellansa, sanoen tällä tavalla: "sinä tahdot minua rukouksesta pois peljättää sillä, että minä olen syntinen; mutta minä tiedän juuri tämän olevan parhaan ja ainoan syyn, joka minua rukoilemaan vaatiman pitää, nimittäin koska minä olen suuri syntinen, ja siis Jumalan armoa ja laupiutta suurimmasti tarvitsen." —

Ja meidän tulee kiinnittää uskalluksemme Jumalan laupiuteen niin, ettemme ainoastansa ulkonaisesti rukoile ja sano: "Jumala ole minulle armollinen!": vaan että myös Henki meidän sydämessämme, ynnä meidän kanssamme rukoilisi "sanomattomalla huokauksella." Room. 8, v. 15, 26.

Tämä huokaus, vaikka emme sitä näe, emmekä täydellisesti ymmärrä, on kuitenkin hyvin tietty ja tuttu Jumalalle, joka sen tarkasti ymmärtää, sillä Hän on myös Yksi Henki. (Joh. 4, 24.) Kuin nyt Henki näin auttaa meidän heikkouttamme ja rukoilee meidän kanssamme, niin tulee meidän myös kesken ahdistuksen sotaa ja kamppausta seisoa saatanata vastaan ja sanoa näin: "Vaikka tosin minä olen syntinen, niin kuin mielikarvauksella tunnen; niin uskon kuitenkin Jumalan armolliseksi. Mitäs nyt synti voipi? — Pitääkö sen estämän minua rukoilemasta? Pitääkö minun ensin mahdollisemmaksi pyrkiä? V[astaus]. Ei ollenkaan! Kristus Jeesus olkoon ainoa minun mahdollisuuteni. Hänen ansionsa turvissa minä rukoilen ja painaudun Jumalan laupiuteen, juuri siitä syystä, että minä itse mahdoton ja suuri syntinen olen."

Sillä Daaviddi opettaa meille tässä: että niitten syntisten, jotka tuntevat syntinsä, tulee Jumalan armoon uskaltaa, joka Kristuksessa luvattu on; eikä syntinsä tähden yli määrän peljätä Jumalata, vaan Daavidin tavalla uskalluksella huokailla: Jumala, ole minulle armollinen! — Sillä ehkä Jumala on Pyhä ja Vanhurskas, niin Hän kuitenkin laupiudestansa, Kristuksen tähden, sitä vaivaista syntistä totisesti armahtaa, ja uskon kautta lapseksensa ottaa. Ettei siis meidän syntimme, eikä Jumalan korkeus ja pyhyys meitä rukoilemasta estäne, niin tulee meidän kiinnittää mieleemme uskon kautta Hänen armohonsa. Sillä armostansa tahtoo Jumala olla vaivaiselle syntiselle leppyinen, ja hänen kanssansa yhdistyä. Mutta jos emme opi näin Jumalan armon puoleen katsomaan, ja uskaltamaan siihen; niin emme tätä Psalmia

ikinä saata hyväksemme käyttää, emmekä Isä meidän rukoustakaan koskaan oikein rukoilla.

Mutta tätä oppia ei järki tiedä, eikä ymmärrä ensinkään. Sillä järjen valo ja neuvo ainoastaan epäilykseen kadottaa ja upottaa sitä ihmistä, joka tuntee itsensä syntiin vajonneeksi. Mutta vaikka Daaviddi tuntee sekä syntinsä että Jumalan vihan, niin sanoo hän kuitenkin: "Jumala, ole minulle armollinen!" —Minä sanon vieläkin, ettei järki tätä itsestensä ymmärrä, vaan se asia on Pyhästä Raamatusta ainoastansa opittava, niin kuin näistäkin sanoista, jotka Psalmissa seisovat, ja ovat kaikki suurella painolla ja erinomaisessa ymmärryksessä siihen asetetut; sillä ne ovat Pyhän Hengen ja iankaikkisen elämän sanat, joista ne, joilla Jumalan Henki on, oppivat syntisiä syntisistä erottamaan ja Jumalan Jumalasta, niin myös Vanhurskasta ja kiivasta Jumalata syntisen ihmisen kanssa sovittamaan ja yhdistämään.

Jaa, (sanot sinä) mutta tämä ei ole keviä asia. Sillä jos minä myös, neuvosi jälkeen, itse tykönäni päätän ja totena pidän, että Jumala on minulle armollinen, (joka tosin itsessään suuri lohdutus olisi); niin minä ainakin pelkään, ettei Hän kuitenkaan armollinen ole, vaan pysyy vihassansa." — Vastaus: Sinun ei pidä ensinkään sitä epäillä, että Jumala Kristuksen tähden on armollinen ja laupias; vaan ole ainoastaan vakuutettu siitä, että sinulle tapahtuu, niin kuin sinä uskot. Sillä tämä usko ei ole sinun järkesi työ, vaan Jumalan Sanan kautta vaikutettu, ja sen päälle myös perustettu. Jos sinä nyt saatat vastaanottaa ja uskoa tämän, että Herra Jumala on niille armollinen, jotka Häntä pelkäävät ja Hänen laupeuteensa toivovat, niin saat sinä totisesti havaita, että Hän (tässä järjestyksessä) myöskin sinua kohtaan armollinen on. Mutta ellet tätä usko, etkä vastaanota, niin Jumala ei myöskään hyvästy sinuun, vaan sinä ainakin olet ja pysyt Hänen vihansa alla, niin kuin Herra Kristus sanoo: "Niin kuin sinä uskot, niin sinulle tapahtukoon." Matt. 8, v.13.

Mutta se ajatus Jumalan vihasta on tosin väärä ja itseltäs kokoonpantu; sillä Jumala on meille laupeuden luvannut. Kuitenkin tämä väärä ajatus pysyy (sinun suhtees) totena, niin muodoin kuin sinä sen oikiana ja totisena pidät. —Sitä vastaan se ajatus: että Jumala syntisille, jotka syntinsä tuntevat ja tunnustavat, on armollinen, ei muuta ole kuin sula totuus, ja pitää aina totena pysymän. Sen tähden sinä turhaan ajattelet, ettei se toteen kävisikään, vaikka sinä tämän uskot; vaan sinun tulee sydämessä vakaasti päättää niin, että tämä asia, joka itsessään vissi ja totinen on, tulee vielä totisemmaksi ja vissimmäksi, jos sinä sen uskot. Samaten myös sitä vastaan: jos sinä ajattelet, että Jumala on sinulle vihainen, niin Jumala totisesti on sinulle vihainen; mutta tämä tapahtuu sinun vääräin epäjumalisten ja perkeleellisten ajatusten kautta. Sillä Jumalan palvelus seisoo siinä, että me Häntä pelkäämme ja Herran Kristuksen otamme vastaan uskolla, jonka Jumala on meille välimieheksi ja Sovittajaksi asettanut, ja Hänessä tarjoo meille laupiuttansa. —Tämä on oikia, totinen oppi siitä ainoasta oikiasta totisesta Jumalasta, ja siitä oikiasta Jumalan palveluksesta. Mutta se on sitä vastaan väärä ja valhe-oppi: että Jumala olisi vihainen syntisille, jotka syntinsä tuntevat. Sillä ei senkaltaista Jumalata taivaassa, eikä missään muuallakaan

löydy; vaan tämä on yksi epäjumala, jonka villitetty sydän kuvaa ja itsellensä tekee. Sillä se totinen Jumala puhuu näin: "Niin totta kuin Minä elän, — ei minulle kelpaa jumalattoman kuolema, mutta että Jumalatoim kääntyis tiestänsä ja eläis." Hes.33, v.11.

Mutta katsos, kuinka taitavasti Daaviddi yhdellä kerralla eteen asettaa näitä molempia asioita: ensin, että Jumala on armollinen, se on, että Hän armosta, ilman mitäkään, tekee meille hyvää, jotka emme ole sitä ansainneet; ja toiseksi, että Hän myös tahtoo meille syntimme anteeksi antaa, oman lupauksensa jälkeen, jonka me vastaan otamme sillä uskolla, kuin Pyhä Henki sanan kautta meissä vaikuttaa. Sillä jos ei Jumala sulasta armostansa, ilman mitäkään, anna meille syntejä anteeksi, niin ei sitten yhtään apua, eikä neuvoa enää ole; ei sitten katuminen, ei rukoileminen, paastoaminen, eikä minkäänlaiset harjoitukset, eli työt, ei joku Enkeli, eikä muu luontokappale enää voi auttaa. Mutta ainoastansa, ja ainoastansa tämä auttaa, koska me Jumalan laupiuden turviin pakenemme, ja Jumalalta pyydämme armoa ja anteeksi antamusta, ja, ettei Hän katsois meidän syntiämme ja ylitsekäymistämme, vaan kohtelis meitä hyvyytensä ja laupiutensa jälkeen. Sillä ellei Jumala tätä tekisi, niin me tosin emme ole mahdolliset silmänräpäystäkään elämään, emmekä ainoatakaan leipäpalaa Häneltä saamaan.

Mutta jolla herännyt tunto on synneistensä, hän saa tässä havaita, kuinka suuri konsti, ja kuinka kauhian työlästä se on, että yhdistää ja yhteen sovittaa näitä molempia: nimittäin meidän syntimme ja Jumalan armon, ja että kiinnittää silmänsä sulaan Jumalan laupiuteen ja armoon ainoastansa. Sillä tätä emme ikinä itsestämme opi, vaan se taito annetaan meille ylhäältä Pyhän Hengen kautta. — Mutta sitä vastaan me kyllä saamme havaita, että meidän sydämässämme kasvaa niin kuin vahingollisia orjantappuroita tällaisia ajatuksia: "Voi minua! minä olen syntinen, mutta Jumala on pyhä ja vanhurskas, ja sen tähden Hän vihaapi minua!" Eikä ihminen itsestensä saata omasta tunnostaan näitä orjantappuroita ulosjuurittaa, eikä uskalla, niin kuin syntinen astua laupiaan ja armollisen Jumalan kasvojen eteen; sillä että tämän tehdä, se on Pyhän Hengen lahja, joka ei seiso meidän tahdossa, eikä voimassa. Sillä jolla ei ole Pyhän Hengen valkeutta, se taikka paatuu synneissensä suruttomuuteen, taikka lankee epäilykseen; mutta nämät molemmat tapahtuvat aivan Jumalan tahtoa vastaan.

Sen tähden Daaviddi, Pyhän Hengen avulla, ikään kuin kahden vaarallisen kallion keskeltä purjehtii, ja totisessa synnintunnossa perustaa itsensä ainoastansa Jumalan suureen, sanomattomaan laupiuteen sanoen: Herra, sinun laupiutes on suuri; mutta minä olen viheliäinen, kadotettu syntinen, joka pahoin olen elänyt, ja vieläkin elän pahasti, enkä kaikkena elinaikanani synnistä pääse vapaaksi. Sen tähden, jos minun on mieli Sinun etees astua; niin täytyy kokonaan toisilla ajatuksilla tulla tykösi, kuin joita oma sydämeni lykkää mieleeni. "Niin minä nyt tunnustan Sinun edessä minun syntini, ja en peitä minun pahoja tekojani." (Jotka sanat seisovat Psalt. 32, v.5). Mutta sillä tavalla tunnustan minä minun syntini, että minä myös samassa tunnustan Sinun laupiaaksi, ja että Sinun armos on paljota

suurempi, kuin minun syntini; ja myöskin Sinun Vanhurskautes, jonka kautta Sinä vaivaisia syntisiä pyhiksi ja vanhurskaaksi teet, on paljota suurempi, kuin että minun epäillä tarvitsisi. Niin kuin Daaviddi tässä myös sanoo: "Pyyhi pois minun syntini Sinun suuren laupiutes tähden!"

Mutta koska hän nyt tässä ainoastaan Jumalan laupiuden suuruutta ylistää, niin hän sillä kohta tietää antaa, ettei hän omasta, eikä muitten ihmisten hurskaudesta ja pyhydestä ole tietävinäänkään. Sillä mihin sitä suurta Jumalan laupiutta sitten tarvittaisiin, eli kuka sitä ylistäisi; jos ihmiset, ilman sitä olisivat jo ennestään hurskaat, hyvät ja pyhät? —Mutta koska nyt Pyhä Henki ylistää Jumalan laupiuden ihmisiä kohtaan niin suureksi; niin seuraa siitä, että ihmisillä ei itsestänsä yhtään pyhyyttä löydy. Sen tähden on se aivan turha ajatus ja väärä puhe, koska ihmisiä hyväksi ja pyhiksi, siinä ymmärryksessä sanotaan, että he muka olisivat ilman syntiä; jaa, tämä on yhtä väärin puhuttu, kuin jos joku tahtois sanoa: Jumala on langennut syntiin. Sillä molemmat ovat yhtä mahdottomat, eivätkä koskaan saata tapahtua. Niin on siis se vanha villitys ja väärä luulo peräti pois pantava, että ihmisten tavan jälkeen kutsua Pyhän Pietarin, Paavalin, eli muita Pyhiksi, siinä ajatuksessa: että he olisivat olleet paitsi kaikkea syntiä. —Sillä he ovat tosiaan olleet syntiset, niin kuin muut ihmiset; mutta Jumala yksinänsä on pyhä, ja ne, kuin Hän uskon kautta Kristuksen päälle vanhurskaiksi lukee. Sen tähden Kristillinen Seurakunta veisaa: "Pyhä on Herra Jumala Zebaoth!"

Mutta me kaikki uskovaiset kutsutaan pyhiksi siitä syystä: että Kristus on sovinto-kuolemallansa meitä pyhittänyt, Hebr. 10, 14, ja on lahjoittanut meille Hänen pyhyytensä. Sen tähden meidän ihmisten välillä ei itsessään yhtään erotusta ole; vaan me olemme kaikki syntiset, ja ainoastaan Kristuksen kautta pyhiksi tulemme. Katuvainen Ryöväri ristin puussa on yhtä hyvin Kristuksessa pyhä, kuin Pyhä Pietarikin; eikä se mitään asiahan tee, että Pyhä Pietari ja Pyhä Paavali ovat suurempia töitä tehneet, kuin Ryöväri, sinä ja minä. Sillä molemmiin puolin me olemme luonnostamme syntiset ja tarvitsemme Jumalan armoa ja laupiutta. Vaikka nyt muutamat pyhät ovat harvemmin ulkonaisia ja törkiöitä syntejä tehneet; niin ovat he kuitenkin kaikki, itse Apostolit myöskin, sydämässensä usein tunteneet röyhkeyttä, kyllästymistä, epäilyksen ajatuksia, Jumalasta vieraantumista ja epäilemistä, niin myös muita sellaisia puutteita, jotka inhimillisestä heikkoudesta ulos vuotavat. Sentähden, tarkoin puhuttu, ei ihmisessä täydellistä pyhyyttä, eikä hyvyttä löydy, niin kuin Psalmi 53, v.3 ja 4 sanoo: "Jumala katsoi taivaasta ihmisten lapsia; nähdäksensä jos joku ymmärtäis, joka Jumalaa etseis. Mutta he ovat kaikki vilpistelleet, ja kaikki ovat kelvottomaksi tulleet: ei ole yksikään joka hyvää tekee, ei ainoakaan." —Jos nyt ihmisten lasten seassa ei ole yhtäkään pyhää, eli joka hyvää tekee; niin kussa siis jotkut sellaiset löytynevät?

Sen tähden me tahdomme vaieta meidän pyhydestä ja meidän pyhistä, eikä enää mainitakaan. Mutta tästä Psalmista ja koko Raamatusta me tiedämme, että ne ovat pyhitetyt, jotka tosin ennen olivat katumattomat ja suruttomat syntiset, mutta nyt ovat katuvaisiksi tulleet, syntinsä tunnustavat ja

parannuksen tekevät; jotka eivät omaan pyhyiteensä luota, tuntien ettei heillä sitä olekaan; vaan joitten sydämet puhdistetaan uskon kautta Kristuksen päälle, ja Pyhän Hengen kautta valaistaan niin, että he taitavat nyt oikein tuta sekä itsensä, että Jumalan: nimittäin (itsensä suhteen), että meidän luontomme, meidän olentomme ja elämämme on Jumalan edessä kokonansa paha ja kirottu; mutta toiseksi, (Jumalan suhteen) että anteeksi antamus ja armo tapahtuu meille aivan ilmaiseksi, sulasta Jumalan laupiudesta.

Tässä Jumalan laupiuden helmassa pitää meidän ja kaikkein pyhain kiintiästi lepäämään; muutoin me kaikki hukassa olemme. Ja juuri sitä varten Jumala lähetti Poikansa maailmaan, että Hän tätä laupiutta maailmalle ilmoittaisi, ja uloslevittäisi ja julistaisi tätä oppia, joka järjelle on aivan outo, ja ihmisen luonnolta salattu. Tämän opin myös Daavidin tässä Psalmisssa eteemme asettaa, koska hän tunnustaa syntinsä, ja kuitenkin siinä samassa myöskin tunnustaa ja totena pitää, että Jumalan laupius on vielä paljon suurempi, kuin hänen syntinsä.

Sen tähden tulisi kaikkien ihmisten tätä virttä veisata Daavidin kanssa, ja sydämestänsä tunnustaa itsensä syntiseksi, kuitenkin sillä tavalla, että he myös täydellä todella uskoisivat Jumalan Vanhurskaaksi, se on laupiaaksi Kristuksen tähden. Sillä tällainen usko ja tunnustus on Jumalalle aivan otollinen uhri, johonka Daavidin kehottaa. Hän soisi sen opin yhteiseksi koko maailmalle; että koska perkele, eli oma tuntomme meitä synteimme tähden ahdistaa ja vaivaa, me silloin mahtaisimme ehdottelematta vastata: "Niin onkin asiani," ja suoraan tunnustaa, että olemme suuret syntiset, monilla suurilla synneillä raskautetut; mutta ei kuitenkaan epäillä. Sillä vaikka meidän syntimme olisivat kuinka monet ja suuret, niin me kuitenkin tässäkin Psalmisssa kuulemme, että Jumalan laupius on vielä paljon suurempi. Tällä tavalla ovat myös kaikki edesmenneet Pyhät itseänsä saatanata vastaan vastustaneet; ja vaikka he ovat syntiset olleet; niin he kuitenkin, tämän Jumalan laupiuden tuntemisen kautta ovat pyhitetyiksi tulleet. Niin kuin Profeetta Jesaja todistaa 53. Luv. 11.v. sanoen: "Tuntemisensa kautta minun Vanhurskas Palvelijani (nimittäin Jeesus Kristus) monta vanhurskauttaa; sillä hän kantaa heidän syntinsä." —

V. 4. "Pese minua hyvin vääryydestäni; ja puhdista minua synnistäni!" —

Tässä värssyssä tekee Daavidin toisenlaisen erotuksen syntien välillä, kuin josta äsken puhe oli. Sillä äsköllisessä paikassa tehtiin erotus synnin välillä: että synti on tuttu muutamille, toisille tuntematoin; ja että siis kahtalaisia syntisiä maailmassa löytyy: muutamia, jotka tuntevat syntinsä, ja ovat tunnossansakin todestaan syntiset; toisia taas, jotka syntiänsä ei tunne, vaan ovat synneissäänsä kokonaan paatuneet, ja tahtovat olla pyhät, se on ilman synnittä.

Mutta tässä neljännessä värssyssä osoittaa hän, että se synti, joka heränneiltä tutaan, on myös kahtalaisesta luonnosta, eli kahdella tavalla

katsottava. Sillä synti tosin armon kautta meille anteeksi annetaan; mutta riippuu ainakin vielä meidän lihassamme.

Mitä nyt ensin siihen tulee, että synti meille armosta annetaan anteeksi; niin saamme kyllä siitä vahvat olla, että Jumala Kristuksen tähden ei tahdo meitä hyljätä, vaikka kuinkakin suuret syntiset olemme, vaan tahtoo armon ja laupiuden osoittaa meille, jotka synnin kautta turmeltut ja kadotetut olemme. —Mutta emme kuitenkaan vielä siihen seisahda, että armon kautta saamme syntimme anteeksi. Sillä koska me, niin kauan kuin täällä elämme, inhimillisen luonnon heikkoudesta, alati syntiin horjahdamme; niin me siitä syystä soisimme, ei ainoastaan, että synti meille anteeksi annettaisiin, vaan myöskin, että se kokonaan juurinensa revittäisiin pois sydämestämme, peräti kuoletettaisiin ja uloshävitettäisiin. Sillä niin kuin Pyhä Augustinus sanoo: *"on se myötä syntynyt turmelus ja tauti, (elikkä synti) vielä pyhissäkin jäljellä, liikkuu meidän lihassamme, eikä ole vielä peräti ulosjuuritettu, eikä kuoletettu kokonaan, mutta anteeksi annetaan, ja ei lueta uskovaisille tuomioksi."* Sillä koska Jumalan armo ja laupius meitä hallitsee, niin ei synti saata meitä kadottaa, eikä Jumalata vihaan kehottaa. Mutta yhtä hyvin myöskin niissä, jotka ovat pyhät ja vanhurskaat, on ainakin synnistä jotain jäljellä, niin kuin pahat halut ja himot, ja muuta turmelusta, jonka pahan jäännöksen myös Daaviddi tykönänsä tunsu, ja siitä syystä rukoilee nyt, että tämä syntein jäännöskin hänestä poisperattaisiin, niin kuin hän edelläpäin yhteisesti rukoili synteinsä anteeksi antamusta.

Sen tähden saatetaan todella sanoa, ehkä eri ymmärryksessä, sekä että yksi Kristitty ei ole syntinen, ja että kuitenkin kaikki Kristityt ovat syntisiä. Sillä tässä tehdään se erotus: ensin, että synti Kristityissä on anteeksi annettu; toiseksi, että synti vielä on meissä jäljellä, josta Jumalan tulee meitä pestä ja puhdistaa. — Uskon kautta Jumalan laupiuteen on kyllä synti meille anteeksi annettu, ja sillä tavalla pois pyyhitty, ettei se saa meidän päallemme kantaa, eikä kadottaa. Mutta kuitenkin tämä vielä liikkuu meidän lihassamme ja tahtois mielellään puhjeta ulos, niin kuin ennen, ja siinä tehdä meitä uudestaan suruttomiksi, kiittämättömiksi ja Jumalan tunnosta ulkountuneiksi, niin kuin me ennen olemme olleet. Tätä se meissä jäljellä oleva synti pyytää matkaan saattaa; ja tätä synnin sotimista kaikki pyhät kyllä tuntevat tykönänsä; mutta he asettavat itsensä sitä vastaan Pyhän Hengen avulla.

Sen tähden, koska yksi Kristitty on uskon kautta vanhurskaaksi tullut ja syntinsä saanut anteeksi; niin ei hän millään tavalla saa suruttomaksi ruveta, niin kuin olis hän nyt kaikista synneistä vapaa ja vallallansa. Sillä vasta siitä lähtien alkaa ikä-päiväinen sota ja kamppaus niitä syntejä vastaan, jotka meissä vielä asuvat; joista myös Daaviddi tässä halajaa puhdistetuksi tulla, ja kuitenkin on hän jo vanhurskas ja pyhä, nimittäin toisen ([se on] Kristuksen) vanhurskauden kautta, joka ei ole hänessä niin kuin myötä syntynyt eli itse tehty, vaan Jumalan armosta ja laupiudesta hänelle uskon kautta tykö luettu ja omistettu.

Tämän asian me tahdomme vertauksella selittää. Jos jonkin Kuninkaan palvelija olisi kuoleman rangaistusta ansaitsevaisen rikoksen tehnyt, ja Kuningas kuitenkin armosta antais hänelle tämän rikoksensa anteeksi; niin

eikö nyt sanottaisi: tämä sai rikoksensa anteeksi, ei omasta ansiostaan, mutta juuri ilman mitäkään, ainoastaan sen lempiän Kuninkaan armosta? — Sillä eihän tämä olisi muuta ansainnut, kuin kuoleman. Mutta kuitenkin sellainen vangittu rikoksen tekijä ei vielä ole sillä autettu, että hän rikoksensa anteeksi sai; vaan nyt tarvitsee hän myös päästettää ulos vankihuoneesta, tarvitseepa vaatetta, rahaa ja muuta, jolla hän henkensä elättäisi.

Näin se myös käypi tässä toisessa asiassa, koska me Jumalan armosta vanhurskaiksi tehdään. Sillä ehkä Jumala armostansa on meille syntivelkamme nyt anteeksi antanut; niin me yhtä hyvin myös Pyhän Hengen lahjaa tarvitsemme, joka meitä synnin jäännöksistä puhdistaisi, eli meitä ainakin auttaisi niin, ettemme synniltä ja häilyiltä lihan himoilta ylitse voitettaisi; niin kuin Pyhä Paavali myös varoittaa: "Jos te lihan jälkeen elätte, niin teidän pitää kuoleman, mutta jos te lihan työt hengen kautta kuoletatte, niin te saatte elää." Room. 8. v.13. —Ja kuitenkin tapahtuu nytkin, että moni meidän seassamme elää senkaltaisessa suruttomuudessa, niin kuin me jo olisimme kokonaan täynnä Henkeä, ja läpi hengelliset, ja enää meillä lihan kanssa olisikaan mitään tekemistä. Sen tähden kavahtakoon kukin Kristitty sielu näitä korkeita villihenkiä; kavahtakoon myös oman sydämensä korkeita luuloja, ja oppikoon tietämään, että liha ja pahat halut ovat meissä vielä jäljellä, ja että Hengen työ ja kilvoitus seisoo juuri lihaa vastaan seisomisessa ja alas painamisessa, ettei liha meissä haluansa täyttää saisi.

Sen tähden yksi Kristitty on itsessään luonnostansa ja olentonsa puolesta, ei kokonansa ilman synnittä, hurskas eli pyhä; eikä myös meissä, eli meidän tykönämme sellaista vanhurskautta ensinkään löydy. Vaan meidän vanhurskaudemme seisoo ulkona meistä, Jumalan laupiudessa ja armossa meitä kohtaan siinä, että Hän meidän syntimme pois pyyhkii ja anteeksi antaa; jonka syntein anteeksi antamuksen ne saavat, kuin sydämestänsä tuntevat ja tunnustavat syntinsä, ja myös uskovat, että Jumala Kristuksen tähden tahtoo olla meille armollinen ja laupias, se on: siitä ainoasta syystä, että Hän on rakkaan Poikansa Jeesuksen Kristuksen meidän synteimme edestä antanut ulos, ja että me myös olemme Hänen päällensä uskoneet.

Koska me nyt tämän vanhurskauden, uskon kautta, saaneet olemme; niin me sen peson eli puhdistuksen myöskin tarvitsemme, josta Daaviddi tässä värssyssä puhuu. Nämä molemmat kuuluvat aivan yhteen, ja tällä tavalla oikia Kristillinen elämä tointuu; niin kuin Pyhä Paavali sanoo: Koloss. 3. v.1-3. "Jos te siis Kristuksen kanssa olette nousseet ylös, niin etsikääät niitä kuin ylhäällä ovat, - - - Pyrkikääät niitten perään kuin ylhäällä ovat, ja ei niitten kuin maan päällä ovat. Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkeyty Kristuksen kanssa Jumalassa." —ja 2 Kor. 7, v.1 "Että meillä nyt senkaltaiset lupaukset ovat, minun rakkaani, puhdistakaamme siis itsemme kaikesta lihan ja hengen saastaisuudesta, täyttäin pyhyyttä Jumalan pelvossa.

Nämät ovat Kristillisen vanhurskauden molemmat osat, Ensimmäinen osa on armo, joka Herran Kristuksen kautta meille on julistettu: että nimittäin meillä on Hänen tähtensä nyt armollinen Jumala, eikä synti enää saa

päällemme kantaa eli tuomita meitä, vaan uskalluksen kautta Jumalan laupiuteen, saapi nyt omatuntomme rauhan, levon ja vapaan mielen. Toinen osa on tämä: että Pyhä Henki lahjoinensa meille annetaan, joka meitä lihan ja hengen saastaisuudesta valaisee ja varjelee, ettemme joutuisi minkäänlaiseen petokseen ja villitykseen, jolla saatana koko maailman viettelee; vaan että meissä oikia Jumalan tunto päivä päivältä kasvaisi ja vahvistuisi.

V. 5. "Sillä minä tunnen pahat tekoni; ja minun syntini ovat aina edessäni."

Tämän Psalmin kahdessa edellisessä värssyssä me olemme kuulleet, kuinka Daaviddi rukoili Jumalalta ensin armoa ja syntein anteeksi antamusta; ja sitten myös pyysi toiseksi siihen armoa, että hän jälillä olevaisista synneistänsä puhdistettaisiin. Sillä nämät kahdet kappaleet tekevät ihmisen Jumalan edessä vanhurskaaksi ja pyhäksi, ilman kaikkia muuta valmistusta ja omaa pyrkimistä; ilman sitä valheparannusta, jota Paavilaiset ennen opettivat ja meidän nykyiset Tekopyhät niin kiivaasti, suuren jumalisuuden varjon alla levittelevät. Mutta tämä on ainoa oikia, Pyhän Raamatun oppi: että me tulemme pyhiksi ja vanhurskaiksi ainoastansa Jeesuksen ansion kautta, elikkä sulasta Jumalan laupiudesta, jota meidän sydämemme uskolla ottavat vastaan, sitten kuin ne Pyhältä Hengeltä valaistuiksi ja sytytyiksi tulleet ovat. Kuitenkin täytyy tässä oikian synnintunnon ja -tunnustamisen edellä käydä; vaikka emme sen vuoksi syntejämme anteeksi saa, sillä tämä tapahtuu ainoastaan Jumalan armosta, ja on niihin Jumalan omiin lupauksiin perustettu, joilla Hän vakuuttaa tahtovansa armollinen olla Kristuksen tähden niille kaikille, kuin todella syntinsä tuntevat ja sydämestänsä halajavat siitä pelastusta.

Daaviddi tunsi pahat tekonsa ja sielunsa sairauden; sentähden hän armoa rukoili. Niin kuin joku kerjäläinen, joka rikkaan miehen tykö tulee almua anomaan siitä syystä, että hän itse on köyhä ja sairas, ja on myös kuulla saanut, sen rikkaan miehen armeliaisuutta köyhiä kohtaan. Ja koska nyt se rikas mies antaa köyhälle jotakin, niin ei hän sitä minkään ansion vuoksi anna; sillä mitäpä kerjäläinen ansaita taitaa, joka ei mitään tehdä voi, vaan ainoastansa puutettansa valittaa rikkaalle, saadaksensa häneltä jotain apua lahjaksi? Sen tähden rikas antaa kerjäläiselle aivan sulasta armahtamisestansa, ja lempeydestänsä häntä kohtaan. —Juuri tällä tavalla mekin Jumalalta kaikki saamme ilman mitäkään, Hänen sulasta armostansa ja laupiudestansa, paitsi kaikkea ansiotamme.

V. 6. "Sinua, sinua ainoata vastaan minä syntiä tein, ja pahasti tein Sinun edessä; ettäs olisit oikia sanoissas ja puhdas tuomitessas."

Näillä sanoilla tahtoo Daaviddi sanoa: Minä mielelläni tahdon syntejäni tuta, ja itseni syntiseksi tunnustaa, että Sinä Herra olisit oikia sanoissas; sillä Sinä Laissas vakuutat, että kaikki ihmiset ovat syntisiä. Toiseksi Daaviddi näillä sanoilla oikian katumuksen luonnon eteemme asettaa, joka on sellainen: ettei

ihminen niin paljo sure ja murehdi sitä kuritusta ja rangaistusta, jonka hän synneillensä päällensä vetänyt on; vaan paljota enemmän sitä pahoittelee, että hän rakkaan taivaallisen Isän mieltä loukannut on, ja Hänen pyhää tahtoansa vastaan rikkonut. Tässä tulee meidän myöskin mieleemme johdattaa Johanneksen sanat, 1 Epist. 1 Luv. ja 9 värssyssä: "Jos me tunnustamme meidän syntimme, niin Jumala on uskollinen ja hurskas, joka meille synnit anteeksi antaa, ja puhdistaa meitä kaikesta vääryydestä." Ja näin Herra pysyy oikiana sanoissansa; sillä Hän on itse sanonut olevansa uskollisen, armollisen ja totisen. —Ilman sitä on tässä vielä yksi suuri lohdutus vaivaisille syntisille; nimittäin tämä: vaikka syntinen raukka lankee, niin ei kuitenkaan Jumalan armo pois lankea; sillä Jumala on luvannut Itse, että Hänen armonsä ei pidä poikkeaman, eikä Hänen rauhansa liitto pidä lankeaman pois. Jes. 54, v.10. Sen tähden vaivainen syntinen saattaa lankeemuksestansa nousta ylös, Jumalan iankaikkisesti vahvan Armon turvissa. ja ei meidän epäuskomme (se on meidän heikko uskomme) Jumalan uskollisuutta ja vakavia lupauksia turhaksi tee, Room. 3. v.3; vaan yksi heikko-uskoinen ihminen saattaa itseänsä uskoon vahvistaa Jumalan loppumattoman armon katsomisella, ja niin tulla paratuksi epäuskostansa. —Mutta kaikki nämä lohdulliset asiat koskevat ainoastansa heränneitä sieluja, jotka eivät yhtäkään syntiä mieli-suosiolla enään palvele.

V. 7. "Katso: minä olen synnissä syntynyt; ja minun äitini on synnissä minun siittänyt."

Tässä rupeaa hän nyt puhumaan synnin juuresta ja alkulähteestä; näyttäin samassa perustus-syyn: minkä tähden myös kaikkein ihmisten tulee tunnustaa syntiänsä ja ainoastansa Jumalan laupiuteen turvata, jos mieli vanhurskautetuiksi tulla.

Sillä ei Daaviddikaan tässä puhu ainoastaan yhdestä, eli toisesta ulkonaisesta synnin työstä. Ei hän sano: "Minä tunnustan syntini ja rukoilen armoa, sillä minä olen huoruuteen langennut, ja antanut tappaa Uriaan; vaan hän puhuu koko ihmisen luonnon turmeluksesta, ja rukoilee armoa siitä syystä, että hän on "syntisestä siemenestä syntynyt." Tässä ei ole puhetta ulkonaisista pahoista käytöksistä ja töistä, vaan koko ihmiskunnan syntisestä alusta. Hän tahtoo tässä sanoa: se siemen, josta minä syntynyt olen, on jo itsessänsä syntinen, saastainen ja turmeltu; itse aine, josta kaikki ihmiset syntyvät, on peräti kelvoton ja kadottavainen. Semmoinen minä olen; semmoiset myös kaikki ihmiset. Sillä ihmisen sikiäminen ja kasvaminen äitinsä kohdussa, ennen kuin hän vielä on syntynytäkään, on jo sula synti.

Tämä oppi perisyntistä on niitä painavimpia Kristinopin kappaleita, ja kuitenkin ihmisen järjeltä niin peräti kätkeyty ja käsittämätön. Sillä järjen viisaat eivät muuta synniksi ymmärrä, kuin ainoastaan sen, minkä me ajattelemme, puhumme eli työllisesti teemme vastoin Jumalan tahtoa. Mutta tämä on vielä aivan vähäinen, päällinpuolinen käsitys synnin syvyydestä; eikä tällä ymmärryksellä vielä tunnetakaan sitä suurta synnin kauheutta ja valtaa ihmisen turmellussa luonnossa. Sen tähden, jos oikein synnistä puhua tulee,

niin pitää paljon syvemmältä kaivaa, ja osoittaa: mistä juuresta kaikinainen jumalaton meno kasvaa; eikä ainoastaan seisahdella ulkonaisten synnin töitten tutkintoon. —Mutta siitä erehdyksestä eli sokeudesta, kuin ei ymmärretä oikein mikä synti on, ja kuinka syvät sen juuret ovat langenneen ihmisen sukukunnan luonnossa; siitä, sanon minä, seuraa tavallisesti myös tämä toinen sokeus, eli villitys, ettei myöskään armoa armoksi ymmärretä. Ja siitä syystä taas ne ovat aivan harvat ihmisten lasten seassa, jotka epäuskon ymmärtävät synniksi; vaan usiammat ovat siihen kokonansa vajonneet, ja luottavat oman vanhurskautensa päälle paljota enemmän, kuin Jumalan armoon; vaikka suullansa toisin puhua osaavat.

Mutta joka synnin turmeluksen syvyyden oikein tuntee, hän näkee myös, ettei ihmisen vanhurskaus Jumalan edessä kelpaa mihinkään; vaan että me tähän tarvitsemme toisen, täydellisemmän Vanhurskauden, joka lahjaksi saadaan ainoastaan Uskon kautta Kristuksen päälle; jonka syyn tähden Hän myös kutsutaan: "Herra, meidän Vanhurskaudemme." —Sillä kaikki ihmisen liha on jo Paratiisissa Aadamin lankeemuksen kautta niin perin pohjin turmeltu, ettei se luonnostansa saata oikein peljätä ja rakastaa Herraa Jumalata, eikä Hänen päällensä uskaltaa; ja että se vaan omaa etuansa etsii, eikä voi puhtaasti rakastaa lähimmäistensä. Ja tästä myötä-syntyneestä turmeluksesta nyt kaikki muu pahuus ihmisessä puhkeaa ulos, niin kuin yhdestä pahasta lähteestä. Ja tämä peritty turmelus on jo itsessensä syy Jumalan iankaikkiseen vihaan ja kuoleman kadotukseen.

V. 8. "Katso, Sinä halajat totuutta, joka salaudessa on; ja ilmoitat minulle salatun viisauden."

Jos joku ihminen hyvässä luulossa on itsestensä, pitäen itseänsä hurskaana, pyhänä, ja parempana muita Ihmisiä, eikä tunnekaan syntiänsä; niin on tämä kaikki sula petos ja valhe. Sillä jos me sanomme, ettei meillä ole syntiä; niin me petämme itsemme, ja totuus ei ole meissä." 1 Joh. Ep. 1 L. 8 v. —Mutta totuus, joka salaudessa on, josta Daaviddi puhuu, on tämä: että me olemme, yksi niin hyvin kuin toinenkin, jo perisyntien kautta turmellut, sekä sielun että ruumiin puolesta, kaikkein syvimmältä; emmekä omasta voimastamme taida itsiämme vähintäkään auttaa tästä turmiosta ulos. Tämä on selvin totuus, joka kuitenkin salaudessa on peräti, niin että ei yksikään ihminen sitä luonnostansa tunne; ja pysyy myös suurimmalle osalle ihmiskunnasta aina tuntemattomana, ja juuri siitä syystä heiltä myös armo aivan outona pysyy.

Sillä ainoastansa niille, kuin syntinsä turmeluksen tuntevat, ilmoittaa Jumala "salatun viisauden", joka taas on tämä: että ihmiset tulevat vanhurskaiksi uskon kautta ilman lain töitä (Room. 3, 28) ja saavat armon, sovinnon ja iankaikkisen elämän ainoastansa sen lunastuksen kautta, kuin on Jeesuksessa Kristuksessa. Tämä on se, kaikelta järjeltä ja luonnolta salattu viisaus, josta Daaviddi tässä värssyssä puhuu, ja Apostoli Paavali kirjoittaa 1 Kor. 1 Luvussa, alkaen värssystä 18, ja sen Luvun loppuun asti.

V. 9. "Puhdista minua Isopilla, että minä puhdistuisin: pese minua, että minä lumivalkiaksi tulisin."

Tähän saakka on Daaviddi mitättömäksi päättänyt, ja kironnut kaiken ihmisten vanhurskauden, viisauden ja totuuden; ja sitä vastaan ylistänyt ainoastaan tämän totuuden, joka salaudessa on: joka on syntiensä tunteminen ja tunnustaminen; ja tämän salatun viisauden: joka uskaltaa siihen sulaan Jumalan laupiuteen, jonka kautta Hän, Herra Jumala, tekee syntisiä vanhurskaiksi ja pyhiksi, niin kuin myös Evankelista Johannes siitä kirjoittaa 1 Luv. 12 ja 13 värssyissä näin: "Kaikille niille, jotka Jeesuksen ottivat vastaan, antoi Hän voiman Jumalan lapsiksi tulla, jotka uskovat Hänen nimensä päälle. Jotka ei verestä, eikä lihan tahdosta, ei myös miehen tahdosta, mutta Jumalasta syntyneet ovat." Sillä näissä sanoissa myös Johannes kumoon kaataa ja kiroo kaikki, mitä järki autuuden asioissa neuvottelee, ja kaikki mitä ihmiset luonnostansa ja kaikista heidän voimistansa, ilman Pyhän Hengen apua, tekevät ja eteensä ottavat; ja ilmoittaa sitä vastaan, että ihmiset ei milläkään muulla tavalla synnin, kuoleman ja perkeleen vallan alta pääse vapaiksi, kuin ainoastansa uskon kautta Herran Kristuksen päälle, jonka uskon kautta he Jumalan lapsiksi tulevat. Ja samalla Daaviddi myös tässä hänen Psalmissansa kaiken ihmisen pyhyden ja vanhurskauden kukistaa.

Mutta kuin hän tässä rukoilee, että Jumala häntä Isopilla puhdistaisi, ja pesi lumivalkiaksi; niin hänen mieleensä on johtunut se (3 Mooseksen kirjan 14 Luvussa, 6 ja 7 värssyssä) Herralta asetettu tapa: että kuin spitaliset puhdistettiin, niin piti Papin ottaman Isopin, ja kastaman sitä tapetun linnun vereen, ja priiskottaman sitä spitalisen päälle, ja niin häntä puhdistaa. Ja kaikki tämä kuvaili ainoastaan sitä puhdistusta Jeesuksen veren kautta, joka tapahtuu uskossa Jeesuksen päälle, ja josta Apostoli Paavali kirjoittaa: Hebr. 12, v.24. "Te olette käyneet sen priiskotusveren tykö, joka parempia puhuu kuin Abelin veri." —Tästä me siis nyt opimme, että kaikki ihmisen voimat ei ulotu häntä synneistä puhdistamaan; vaan siihen tarvitaan se puhdistus, kuin Jumalalta vaikutetaan, Jeesuksen veren kautta uskovaisia. Siitä syystä ei Daaviddikaan yrittele puhdistamaan itseänsä; vaan rukoilee: että hän sillä oikialla Isopilla, nimittäin Jeesuksen pyhällä sovinto verellä puhdistettaisiin, ja pestäisiin niin, että hän tulisi valkiammaksi kuin lumi. Sillä tällä verellä on se voima, että syntisiä näin puhdistaa. Lue 1 Joh. Ep. 1. L. 7. v ja Jes. 1 L., 18 v.

Sen tähden, jos nyt se kysymykseen tulee: Millä tavalla Jumalan edessä puhtaiksi, eli vanhurskaiksi tultaisiin; niin silloin Laki ei neuvon-antajaksi meille kelpaa, vaan pitää kaikista sen vaatimuksista kokonansa katsottaman pois, niin kuin niitä ei olisikaan, ja sitä vastaan ainoastaan Hengen lakia, se on Jumalan armo-lupauksia, kuunneltaman ja vastaan otettaman; nimittäin tällaisia: että Jeesus Kristus, Jumalan Poika, on meidän synteimme tähden kuollut, ja meidän vanhurskauttamisemme tähden herätetty ylös", jne. Nämä ja muut senkaltaiset, ovat Jumalan armon ja lupauksen sanat, joissa ei, niin kuin laissa, jotakuta työtä eli velvollisuutta meiltä vaadita; vaan ainoastansa eteemme asetetaan ja hyväksemme tarjotaan se

kokonainen täydeksitekeminen, joka on tapahtunut sen yhden ainoan uhrin kautta (Hebr. 10, v. 14); jonka Kristus omassa ruumiissansa, ristin puun päällä, uhrasi taivaalliselle Isällensä. Ja tämän Uhrin kautta on Mooses, ynnä koko Lain kanssa, siinä ymmärryksessä mitättömäksi tehty, ettei se saa uskovaisia tuomita eikä kadottaa.

Sen tähden jos tahdot tietää, minkäkaltainen oikia Kristitty on, ja missä hänen vanhurskautensa ja puhtautensa Jumalan edessä seisoo; niin älä katso häntä luontonsa puolesta, niin kuin hän vanhemmistaan syntynyt on turmeluksen alaiseksi, ilman totista puhtautta; vaan katso sitä, että hän on vastauudesta syntynyt vedestä ja hengestä. Sillä tämän toisen syntymisen kautta, jonka Jumala yksin, ilman kaikkia ihmisen auttelemista, vaikuttaa, on Kristitty sielu aivan lumivalkia; eikä se ensimmäinen saastainen syntyminen häntä vahingoittaa taida, vaikka hänen tässä elossa vielä täytyy siitä perityn turmeluksen kantaa tykönänsä. 1. Joh. Ep. 1, 8. Sillä Herra Jumala katsoo, kastetuissa ja uskovaisissansa, ainoastaan Jeesuksen Kristuksen, Hänen rakkaan Poikansa puhdasta, kallista verta ja ansiota; jonka kaunistuksen ja puhtauden se vastauudesta syntynyt ihminen on kasteessa ja uskon kautta pukenut päällensä. Vaikka siis yksi oikiakin Kristitty, luontonsa suhteen, vielä on jotenkin saastainen; niin hän kuitenkin on puhdas ja lumivalkia siitä syystä, eli siinä tarkoituksessa: että hän on kastettu ja Pyhän Hengen kautta vastauudesta syntynyt, ja on uskon kautta päällensä pukenut Kristuksen.

V. 10. "Anna minun kuulla iloa ja riemua; että ne luut ihastuisit, jotkas särkenyt olet."

Tämän värssyn oikia ja yksinkertainen ymmärrys on tämä: että hän tässä osoittaa, minkä kautta syntein anteeksi antamus, ja sen myötä seuraava ilo ja riemu saadaan; nimittäin ainoastansa Jumalan sanan "kuulemisen kautta". Room. 10, v.17. Sillä vaikka joku yöt ja päivät polvillansa ja kasvoillansakin rukoilisi; itkis hartaasti, vaikka verikyyneleitä; kieltäis kovasti itsensä ja maailman; kärsis alle-annetulla ja kärsivällisellä mielellä kovimpiakin vaivoja: ja tekisi kaikki, mitä yksi ihminen ikään tehdä voipi; — Niin ei tämä kaikki kuitenkaan mitään auta, ei syntein anteeksi saamista, eikä siitä seuraavaa iloa ja riemua matkaan saata. Mutta tämän tekee ja matkaan saattaa ainoastansa Jumalan sana, Evankeliumi, koska sitä uskolla kuullaan. Katso Jesajan 55 L. 1-3 värssyyn. Sillä Jumalan sanan kuuleminen uskossa voipi yksinänsä ihmisen sydäntä Jumalan kasvoin edessä rohvaista ja ilahuttaa; ja mitä ikään muuta ihminen eteensä ottanee ja harjoittanee (ilman uskoa), niin hänen sydämensä ainakin epätiedolta ja epäilykseltä surkiasti riepoteetaan; eikä saata oikein turvattuna, iloisena ja riemullisena olla.

V. 11 "Peitä kasvot minun synneistäni; ja pyyhi pois kaikki pahat tekoni."

Tämä rukous on myös meille peräti tarpeellinen, niin kauan kuin täällä elämme, sillä meissä on aina syntiä, ja me tarvitsemme sen tähden päivä päivältä kasvaa ja vahvistua uskalluksessa Jumalan laupiuteen. Niin kuin

myös pyhät Apostoli Pietari ja Paavali kehottavat sellaiseen uskossa kasvamiseen. —Niin minä nyt tämän värssyn sillä tavalla ymmärrän, että se erinomattain neuvoo: mitenkä se uskon vanhurskaus ja rauha aina uudestaan ja likinäisemmästi käsitettäisiin; mutta Jumalan vihan pelko ja kauhistus, ja kuoleman hirmuisuus aina enemmän ylivoitettaisiin. Tämä nyt ei tapahdu minkään muun kautta, kuin Jumalan armon uudistamisen kautta; eli että Herra Jumala, niin kuin Daaviddi tässä rukoilee, alati peittää kasvonsa meidän synnistämme, ja pois pyyhkii joka päivä ja hetki kaikki meidän pahat tekomme. Sillä vaikka uskovaisilla totisesti ja vissisti on syntein anteeksi antamus, ja luottamus Jumalan laupiuteen, ja he niinmuodoin ovat tosiaan armossa Jumalan tykönä, Herran Kristuksen tähden; niin ei kuitenkaan omatunto lakkaa kalvamasta ja vaivaamasta meitä, niitten syntein tähden, kuin meissä vielä jälillä ovat. Ja siitä syystä me tarvitsemme, niin kuin Daaviddi tässä, aina uudestaan Jumalan laupiutta avuksemme huutaa, ja sen turviin uudestaan paeta.

V. 12. "Jumala, luo minuun puhdas sydän; ja anna minulle uusi, vahva henki."

Tähän asti me olemme läpikäyneet ja selittäneet tämän Psalmin erinomaisimman osan, jossa me olemme kuulleet Kristin opin korkeimmista kappaleista, nimittäin: synnistä, oikiasta parannuksesta, armosta, Kristillisestä vanhurskaudesta, ja mitenkä se voitetaan. Ja mitä nyt tässä Psalmissa edespäin seuraa, näkyy mielestäni tarkoittavan niitä Pyhän Hengen lahjoja, kuin seuraavat syntein anteeksi antamusta. Sillä koska Jumala, Poikansa Kristuksen tähden, antaa uskovaisille syntejä anteeksi, ja heitä rakkahiksi lapsiksensa ylös ottaa; niin Hän sen jälkeen myös kaunistaa heitä kaikenlaisilla Pyhän Hengen lahjoilla. Ja näistä lahjoista on kirjoitettu tässä ja kahdessa seuraavaisessa värssyssä, jotka siis kaikki kolme yhteen kuuluvat; niin kuin myös jokaisessa Pyhän Hengen nimi erittäin mainitaan, ja Hän kutsutaan ensin: "Vahvaksi Hengeksi", sitä likin "Pyhäksi Hengeksi", ja viimein Hyväksi, eli tarkemmin alku kielen jälkeen, Hyväntahtoiseksi, ja niin kuin Ylitsevuotavaiseksi Hengeksi. —Sillä Jumalan armo ei ole meissä joutilaana, vaan liikkuu ja vaikuttaa alinomaa ja iankaikkisesti; niin että me Pyhän Hengen avulla vahvistumme uskossa, ja aina enemmän uudistumme Jumalan sanan kuuliaisuuteen: ajattelemaan ja tekemään ilolla, mitä Jumalalle otollista on, ja lähimmäisellemme avuksi ja hyödytykseksi tulee.

Sillä Jumalan Henki, joka armonlapsissa elää, ei ole vaikuttamatta, eli kuolleena; vaan on elävä ja voimallinen olento. Niin kuin nyt elävään ihmisten ruumiskaan ei koskaan ole niin liikkumaton, kuin kuollut, vaan niin kauan kuin henki hänessä on, niin myös veri suonissa liikkuu. Samalla tavalla myös Pyhä Henki ei koskaan ole joutilaana uskovaisissa; vaan lakkaamatta vaikuttaa ja toimittaa jotain, kuin Jumalan valtakuntaan kuuluu.

Sanalla sanoen: koska Daaviddi nyt tuntee saaneensa syntinsä anteeksi, löytäneensä armon ja Jumalan ystävyyden; niin hän tässä edespäin rukoilee Jumalata varjelemaan häntä siitä vaarasta, johonka saatana kaikella voimalla pyytää uskovaisia langettaa, nimittäin kuvailemaan sydämissänsä toista

Jumalata, se on: pitämään vääriä ajatuksia Jumalasta. Sen tähden Daaviddi tässä rukoilee Vahvaa Henkeä Jumalalta, se on: että tämä oikia Jumalan hyvyuden ja armon tunteminen hänessä, ja kaikissa uskovaisissa, päivä päivältä aina enemmän kasvaisi ja vahvistuisi; —niin että me kaikessa työssä ja kärsimisessä taitaisimme hyvillä mielin ja iloisina olla, vakuutettuina siitä, että me Herran Kristuksen tähden seisomme armossa Jumalan tykönä, ja että kaikki meidän työmme ja askareemme Jumalalle kelpaavat, myöskin ne halvimmat: niin kuin syöminen ja juominen ruumiin tarpeeksi, ja kaikenlaiset ulkonaiset toimitukset, kuin säätyymme kuuluvat. Tällaisen vahvan Hengen mekin tarvitsemme Jumalalta saada; että meidän sydämemme siinä puhtaassa Jumalan tuntemisessa, ja Hänen armonsa päälle uskaltamisessa niin vahvistuisi: että vissisti päättää taitaisimme, kaikkein meidän töittemme ja toimitustemme kelpaavan Jumalalle, ja olevan Hänelle hyvin otolliset, ei minkään meidän ansiomme eli mahdollisuutemme vuoksi, (sillä kaikki mitä meissä on, on sula saastaisuus) vaan uskon kautta meidän Herran Kristuksen päälle.

Mutta tällaisen vahvan Hengen, eli täydellisemmän uskalluksen Jumalan laupiuteen Kristuksessa, emme yksikään omasta voimastamme saa; vaan Herran Jumalan itsensä täytyy luoda se meihin. Siitä syystä Daaviddi myös rukoilee tässä: "Luo minuun, Jumala, puhdas sydän: ja anna minulle uusi vahva Henki."

V. 13. "Älä heitä minua pois kasvois edestä; ja älä minulta ota pois Sinun Pyhää Henkeäs!"

Niin kuin hän edellisessä värssyssä rukoili uutta, vahvaa henkeä, se on: vahvan, vissan ja täydellisen Uskon, niin kuin Pyhä Paavali sen kutsuu, ja täydellisen Jumalan laupiuden tuntemisen; niin rukoilee hän tässä nyt, ettei Pyhä Henki otettaisi häneltä pois, ja ettei Jumala heittäisi häntä pois kasvoinsa edestä. — Tämän minä taas niin ymmärrän, että se merkitsee lihan ja ruumiin pyhittämistä, eli lihan kuolettamista, ja sitä uutta kuuliaisuutta, kuin totisesti niitä seuraaman pitää, jotka uskon kautta vanhurskaat ovat.

Sen vuoksi rukoilee Daaviddi varjelusta Jumalalta, ettei hän mahtaisi seurata omia halujansa, ja ettei hän itse päällensä jätettäisi; vaan Pyhän Hengen kautta säilytettäisiin puhtaana ja pyhänä sekä sydämessä, että kaikissa töissänsä. Sillä tässä ihminen pian langeta taitaa; niin kuin luetaan Matt. 18 L. 23-34 värssyissä, vertauksessa muutamasta palvelijasta. Sillä tämä, joka oli kymmenen tuhatta Leiviskätä velkaa Herrallensa, nöyryytti itsensä, rukoili armoa, ja sai koko velkansa anteeksi. Mutta kohta sen perästä, kuin hän ulos meni, kohtais hän yhden kanssapalvelijoistansa, joka hänelle oli ainoastaan vähäisen velkaa; niin julmistui hän yhtäkkiä hirmuiseksi tyranniksi tätä kanssapalvelijatansa vastaan, jota hänen olisi pitänyt armahtaman. Katso näin heikko on ihminen kaikissa asioissa, ellei hän Pyhältä Hengeltä hallita. Siitä syystä Daaviddi pyytää niin ahkerasti, ettei sitä häneltä otettaisi pois. Niin tulee meidänkin tehdä; muutoin emme voi hetkeäkään seisovaiset olla.

V. 14. "Anna minulle taas Sinun autuutes ilo; ja sillä Hyvällä Hengellä tue minua."

Tämä on nyt Pyhän Hengen kolmas lahja, jonka Daaviddi pyytää itsellensä annettua. Sillä Daaviddi seuraa tässä kaunista järjestystä; niin kuin tahtoisihan sanoa: Minä olen Jumalan sulasta armosta ja laupiudesta vanhurskas ja otollinen; sillä minä tiedän, ja olen siitä vakuutettu, että syntini ovat minulle anteeksi annetut. Toiseksi minä myöskin olen pyhitetty; sillä minä vaellan uudessa kuuliaisuudessa ja pyhydessä Herran käskyin retkellä, ja tämä Pyhän Hengen lahja kasvaa ja vahvistuu päivä päivältä minussa. Nyt minulta vielä kolmas Pyhän Hengen lahja puuttuu, nimittäin että minun sydämeni ja mieleni iloiseksi ja rohkiaksi tulis: että taitaisin koko maailman edessä pelkäämättä armollisen Jumalani nimeä tunnustaa, joka minun on vanhurskaaksi, puhtaaksi ja pyhäksi tehnyt, juuri armosta; ja etten enään miltäkään vaaralta antaisi pois peljättää itseäni tästä tunnustuksesta. Sillä koska hän tässä hyvää, hyvántahtoista Henkeä rukoilee, niin hän sillä toivottaa Jumalalta itsellensä senkaltaisen hyvän, iloisen, rohkian ja kiitollisen sydämen, kaiken Jumalan suuren armon ja laupiuden suhteen, että hän tämän rakkaan Isänsä kunniata ja lähimmäisensä autuutta nyt juuri uskollisesti ja mieluisesti kaikissa edesauttaisi; ilman että antaa lihan heikkouden, maailman vainon, perkeleen peljätysten, eli kuoleman kauhistusten siitä itseänsä pois peljättää. Niin kuin Paavalikin samanlaisessa, pyhässä hengen rohkeudessa sanoo: "Kuka pitää meitä Kristuksen rakkaudesta erottaman? Vaivako, eli ahdistus, eli vaino, eli nälkä, eli alastomuus, eli hätä, eli miekka?" Room. 8, 35. —Niin myös Daaviddi tässä rukoilee samankaltaista Hengen rohkeutta ja voimaa, taitaaksensa kaikkein edessä tunnustaa Herran Jumalan armoa ilolla, pelkäämättä, ja siinä ylenkatsoa kaikkinaiset vaivat ja vainoomiset, jotka senkaltaista tunnustusta aina seuraavat, niin kuin varjo ruumista seuraa selkiällä säällä; josta on kirjoitettu näin: "Minä uskon, sen tähden minä puhun; mutta minä suuresti vaivataan." Ps. 116, v.10.

V. 15. "Minä tahdon väärille opettaa sinun ties; että syntiset tykös palajaisivat."

Vasta tässä Daaviddi nyt rupeaa hyvistä töistänsä puhetta pitämään; sitten kuin hän uskon kautta on vanhurskaaksi tullut, ja Pyhän Hengen kautta vastauudesta synnytetyksi.

Sillä ensin pitää puun hyvän oleman, ennen kuin se hyviä hedelmiä kantaa saattaa; niin kuin Kristus sanoo: "Tehkää hyvää puu, niin hänen hedelmänsä tulee hyväksi." Matt. 12, 33 ikään kuin sanoisi Hän: Hukkaan Te hedelmistä huolta pidätte, ellei puu ensin ole hyvä.

Tästä syystä Daaviddikin aina tähän asti ei ole töistänsä mitään maininnutkaan; vaan ainoastaan rukoillut sitä tavarata, jota Jumalan piti, sanansa ja Henkensä kautta, ensin hänessä vaikuttaman. Mutta nyt, saatuaan tätä armon ja vanhurskauden kallista tavarata lahjaksi Jumalalta, rupeaa hän myös järjestäänsä töistänsä puhumaan, jotka aina seuraaman

pitää, sitten kuin me ensin uskon kautta vanhurskaiksi ja uudesta syntyneiksi tulleet olemme.

Tällaiseen uuteen, pyhään elämään uskon kautta, kutsuupi Kristus sitä opetuslasta, jolle Hän sanoi: "Seuraa minua, ja anna kuolleet haudata kuolleetansa." Matt. 8, v.22. —Jonka sanan kautta Hän tietää antaa, että kaikki niitten ihmisten työt, jotka ei Kristusta seuraa, (se on: joilla ei uskoa ole), ovat kuolleet ihmisten kelvottomat työt. Mutta sitä vastaan jotka uskon kautta elävät, niitten tulee siitä ahkeroida, että he niin tuntisivat, ylistäisivät, kiittäisivät ja saarnaisivat Jumalan laupiutta, että muutkin ihmiset oppisivat sitä tuntemaan.

Niin on nyt Kristin opin pääsumma tämä: että koko meidän elämämme, menestyksemme ja autuutemme seisoo kaikki sulassa Jumalan laupiudessa, jonka Jumala sanassansa on ilmoittanut meille, ja on käskenyt meitä syntisiä tähän laupiuteensa Kristuksessa, ja Kristuksen kautta toivomaan. Tässä Jumalan laupiuden ja Kristuksen tuntemisessa, uskon kautta, seisoo Kristittyjen Vanhurskaus, niin kuin Jesaja sanoo: "Tuntemisensa kautta Minun vanhurskas Palvelijani monta vanhurskauttaa." Jes. 53, v.11.

Näissä sanoissa ei ole mistäkään Työstä puhettakaan; vaan neuvotaan ainoastansa, ettemme Jumalan tarittua laupiutta hyljäisi, mutta ottaisimme uskolla vastaan ja itsellemme omistaisimme; joka on juuri Pyhän Hengen kaikkein suurin lahja. "Sillä ei usko ole joka miehen." 2 Tess. 3, 2. —

Koska nyt tällä tavalla olemme uskon kautta vanhurskaiksi tulleet, ja olemme uskolla vastaan ottaneet ja sydämeemme kätkeneet lupauksen syntein anteeksi saamisesta ja iankaikkisesta elämästä; niin kohta sen päälle seuraa alinomia ja ijäti: että me Jumalata kiitämme, ylistämme ja kunnioitamme tätä Hänen suurta laupeuttansa ja armoansa.

Mutta koska nyt maailma ei koskaan voi tätä kuulla, vaan, vaan pikemmin kaikella väkevyydellä ja voimallansa sitä vastaan itsensä asettaapi, eikä saatana myöskään lepää, eikä lakkaa kaikkinaisten villitysten ja myrskyin kautta estämästä tätä opettamista, ja tukehduuttamista tätä Jumalan armon ylistämistä meissä ja meidän kauttamme; —Niin siitä syystä on Daavidin rukoillut, että Jumalan hyvä ja urhoollinen Henki tukisi ja vahvistaisi häntä, seisomaan rohkialla mielellä, Herran väkevyydessä, vastoin kaikkia perkeleen ja maailman uhkailemista, vaivaamista ja vainoamista, ja taitaaksensa säikähtämättömällä, iloisella urhoollisuudella todistaa Herrasta Kristuksesta. Niin kuin esimerkiksi Pyhästä Pietarista on kirjoitettu: Ap. Teot 4 L. 8. ja seuraavaiset värssyt.

Tämä on nyt se oikia Kristin Opin järjestys: että nimittäin puu ensin pitää oleman hyvä, niin ei se sitten hedelmittäkään ole; jota ei meidän vastaan seisojamme ymmärrä. Ja, he kääntävät koko järjestyksen nurin, opettain tällä tavalla: "Jos ihminen tahtoo hurskaaksi tulla: niin pitää hänen hyvillä töillensä sen ansaitseman." jne. Sen tähden on sängen tarpeellinen, että kaikkina maailman aikoina jotkut Daavidin kaltaiset löytyisivät, jotka urhoollisella hengellä levittäisivät tätä Oppia uskosta ja Kristillisestä Vanhurskaudesta; ei ainoastansa niitten seassa, jotka vielä ulkona armosta ovat, mutta vielä

niittenkin, jotka ovat Jumalan armossa, ja tätä oppia kuitenkin alati vielä tarvitsevat. Sillä juuri nämä tuntevat syntinsä, ovat usein omantunnon kanteilta ja kauhistuksilta vaivatut; ja sentähden ottavat kaikella ilolla Armon Evankeliumia vastaan. Mutta ne toiset, jotka syntiänsä eivät tunne, ylenkatsovat tosin usiammasti tätä oikiata Oppia; jaa, vieläpä usein sitä vainoavatkin. Kuitenkin ei se heissäkään kaikissa ilman hedelmättä jää. Sillä joka päivä tulee uusia tykö, joitten sydämiä Jumala on saanut liikuttaa; yhdet tänä päivänä, toiset huomenna. Koska nyt siis ihmiset, ilman tällaista oppia, eivät mitenkään saata totuuden tuntoon tulla; niin sentähden Pyhä Henki niin varmasti teroittaa, että joka paikassa ja ahkerasti pitää tätä oppia uloslevitettämän. Maksakoon, mitä maksais! —

V. 19. "Ne uhrit, jotka Jumalalle kelpaavat, ovat murheellinen henki; ahdistettua ja särjettyä sydäntä et sinä Jumala hyljää."

Tämä värssy ansaitsis, että kultaisilla kirjaimilla kirjoitettaa. Sillä tästä nähdään, mitkä uhrit Jumalalle kelpaavat, ja Hänen mielestensä paremmat ovat, kuin koko maailman Jumalan-palvelukset, uhrit ja pyhät menot. — Daavidin lohduttaa nyt tässä kaikkia murheellisia sieluja, vakuuttaen: ettei Jumalalle sen otollisempata uhria saateta antaa, kuin tämä: koska me murheellisella ja ahdistetulla mielellä olemme, ja yhtä hyvin juuri siinä pelvossa ja ahdistuksessamme uskomme, että meillä on Armollinen Jumala Kristuksen kautta.

Toiseksi tämä värssy myös opettaa: että Jumalalle ei muut mitkään uhrit, Jumalanpalvelukset, eikä työt kelpaa; sillä Hän hyvästyy niitä ainoastansa, jotka pelkäävät Hänen nimeänsä, ja toivovat Hänen laupiuteensa, siinä uskossa, että Jumala on meille armollinen myös silloinkin, koska me suurimmassa viheliäisyydessä tunnemme olevamme, ja luulemme, että me jo peräti Häneltä hyljätyt olisimme. Tämän me näemme Daavidin esimerkistä: (2 Samuelin K. 12 Luku). Koska Nathan sanoi hänelle: "Sinä olet se mies;" niin Daavidin kovin peljästy, ja alkoi kantaa sitä uhria Herran eteen, josta tässä on kirjoitettu, sillä hän sanoi: "Minä olen syntiä tehnyt Herraa vastaan." Ja kuin hän sitten Profeetalta nämä sanat kuuli: "Niin on myös Herra sinun syntis ottanut pois; ei sinun pidä kuoleman;" niin on Daavidin uhri valmis ja täysinäinen. Sillä kesken kauhistustansa, Jumalan vihan ja kuoleman tunnoissa, tarttui Daavidin uskolla lujasti tähän armon, laupiuden ja elämän sanaan.

Ja juuri tästä omasta koettelemuksestansa on Daavidin sitten osannut kokoon panna tämän värssyn, jossa hän opettaa meille: sen olevan kaikkein otollisimman Uhrin Herralle, koska syntinen Jumalan vihaa ja kuoleman kauheutta tuntee, ja yhtä hyvin siinä uskaltaa sulaan Jumalan määrättömään laupiuteen, jonka Hän Kristuksessa on meille luvannut ja alttiiksi pannut; se on, että kesken vihan tuntemista toivoa armoa, ja kesken kuoleman elämätä. Tämä on se Uhri, kuin Herralle kelpaa. —

Mutta meidän pitää koettelemuksessa ja kiusauksissa oppia tämän konstin; muutoin emme sitä voi ymmärtääkään; että murheellinen henki ja ahdistettu

sydän saattaa vissisti tietää, olevansa Jumalan armossa juuri silloin, koska Jumalan viha kaikkein kovimmasti ja tuimimmasti häntä ahdistaa. Sillä murheellisen sielun tulee silmäinsä edessä pitää Jumalan laupiutta, ja sen päälle asettaa toivonsa juuri silloin, kuin hän epätoivon ja epäilemisen myrskyt tykönänsä tuntee. Mutta rauhassa, levossa ja myötäkäymisessä tulee sitä vastaan taas vaeltaa lapsellisessa Jumalan pelvossa. Niin kuin kirjoitettu on toisessa paikassa: "Herralle kelpaavat ne, jotka Häntä pelkäävät; ja jotka Hänen laupiuteensa uskaltavat." Psalmi. 147, v. 11. —Niin nyt tämä värssy (19.) kuvaa meidän eteemme oikian Jumalan, se on: opettaa, että Hänen tykönänsä on sula Armo ja hyvyys; mutta ainoastansa niille, joilla on murheellinen henki ja särjetty sydän.

Tätä kyllä joka päivä luetaan, ja myös usein kuullaan; mutta koska koettelemisen hetki tulee, jona tätä oppia itse työssä pitäisi harjoitettaman; Voi! niin silloin ovat ne peräti harvat, jotka sitä konstia osaavat, ja tämän värssyn neuvoa tosiaan seuraavat. Silloin saadaan nähdä, että usiammat, ennen kuin he vielä oikiata ahdistusta tuntevatkaan, pakenevat pois, ja niin kuin pelkurit sotamiehet, heittävät pois aseensa, kääntävät selkensä ja juoksevat matkoihinsa; —mutta omaksi kadotukseksensa. Sillä myrskyistä sadetta paetessansa, he rientävät avonaiseen mereen, siinä kuin se syvimmillänsä on; johon he sitten hukkuvat. —Mutta sellaisissa koetuksissa pitäisi meidän sitä vastaan seisoa yhdessä kohden, pysyä vakavina, eikä tätä kamppausta paeta, vaan vasta silloin, kuin kovimmassa kilvoituksessa seisomme, toivoa ja oikein uskaltaa Jumalan laupiuteen; niin täyttäin tätä uhria, jota Pyhä Henki tässä värssyssä niin juhlallisesti ylistää. Sillä tässä ei se haittaa, vaikka myös heikot ollaan; ellei vaan kokonansa paeta matkoihimme, antain itsemme epäuskon ja saatanan vangeiksi. Jaa, tässä konstissa tuskin taidat yhtäkään Mestaria löytää; sillä myöskin ne, jotka ovat siinä koetellut, ja joksikin harjaantuneet, pysyvät ainakin vielä Opetuslapsina. Niin kuin myös Apostoli Paavali tunnustaa itsestänsä: "Ei niin, että Minä sen jo käsittänyt olen; eli jo täydellinen olen; mutta minä ahkeroitseen suuresti, että minä sen myös käsittäisin, niin kuin minäkin Jeesuksessa Kristuksessa käsitetty olen." Fil. 3: 12. —

Ainoalle Jumalalle olkoon kiitos, kunnia ja ylistys iankaikkisesti! Amen.

—

Lähde: 51:sen Dawidin Psalmin Selitys Doctor Martin Lutherukselta. suomesti FRED. GABRIEL HEDBERG. Toinen ylöspano. TURUSA, 1844. Präntätty Christ, Evert Barckin tykönä.

Jäljentäjän huomautus 7/7 2010

Olen korjannut Hedbergin suomennosta sangen hellävaraisesti. Selvät painovirheet on korjattu. Muutaman murteellisen sanan olen myös vaihtanut vastaavaan kirjakielen sanaan. Alkuperäisen Turussa 1844 painetun kirjasen digitoituna saat Internetistä osoitteesta: www.koistinen.se